

ЯВОР ЦАНЕВ ИЗБРАНИКЪТ

chitanka.info

Въпреки гоненията, въпреки строгия режим, въпреки хилядите ми последователи, изгорели на кладите като магьосници и вещици, напук на инквизицията и настървените божи служители, преодоляла страшните мъчения, моята религия разширяваше границите си и пълзеше в съзнанието на хората от цял свят. Тя вземаше сила от древния страх и скритото зло, издигаше се в тъмнината на душите и събираше все повече воители в редиците си. Постепенно ставаше могъща и непобедима, разцъфтяваше дори в годините на Средновековието, вземайки за идол неговия мрак.

Богът ни с безброй имена бе Сатаната и аз знаех, че един ден той ще се яви пред най-верните си синове...

В отдалечения от хората и непристъпен Замък на Тайнството най-фанатичните му последователи копаеха тунел във влажните подземия, за да достигнат до Преизподнята, до трона на великия Луцифер, а аз ги напътствах, гадаейки с помощта на черните магии, на сънищата ми, изпълнени с неразбираеми заклинания и кървави жертвоприношения...

Аз бях роден с огромна пентаграма на гърдите, със страшен знак от по-тъмна кожа и знаех, че съм Избраният, човекът, който трябва да промени света. Всички последователи вярваха безрезервно в мен — Злия Пратеник, Месията на Дявола, Наместника Му на Земята...

Аз съм авторът, подписал с многото различни имена древните книги с тайнствени думи, черни прокоби и магически знаци. Аз съм този, който най-добре познава Злото... и му служи...

По моите заповеди тунелът в подземията беше станал вече много дълъг, но Инквизицията бе надушила следите ни. Копаехме с всички сили, тъй като тя ни търсеше отдавна, а сънищата ми не можеха да предскажат дали великото ми дело няма да пропадне заради нейните яростни преследвания.

Разкривахме шпионин след шпионин и жертвоприношенията ни пълнеха с кръв избите на Господаря, но в същото време и много от нас изчезнаха в залите за мъчения, превърнаха се на пепел сред кладите и бяха убити по най-жестоки начини. В самата Света инквизиция имаше също толкова зло, колкото и при нас... Друг беше само Богът. Неговите служители един ден щяха да ни открият, щяха да се доберат до Замъка на Тайнството, в това не можеше да има и капка съмнение. Трябваше да бързаме, да сме много по-бързи от тях, за да ги изпреварим...

В тия тежки дни аз бях човекът, който даваше сили на сатанистите и изпълваше с пъклена вяра телата им. Аз бях този, който ги караше да копаят ден и нощ, докато накрая, изпод земята, се чу далечен тътен, мощен и злокобен — сигурен признак, че целта ни е близо.

Разпратих хората си на всички посоки, за да разнесат вестта и да съберат колкото се може повече последователи, да ги призоват на събор за изгрева на Злия Ден. Луцифер, нашият бог, трябваше да бъде посрещнат както подобава...

Самият аз продължих да копая сам, за да мога да стигна до заветната цел и пръв да вперя поглед в зелените, омагьосващи очи на божеството ни.

Дните и нощите минаваха, пръстта ставаше все по-суха, ронлива и топла, почти гореща, от мен течеше пот, а девиците, които напояваха с кръвта си Пътя, бяха от красиви по-красиви...

Работех в мрак, леко разбулван от човешките свещи с фитили от коси на блудници, и чувствах как с всеки изминал ден се приближавам до безкрайната бездна на Ада.

Толкова време бях чакал, толкова сили и воля бях вложил, така твърдо и безпощадно се борих... за да направя за света това, което бях намислил, за което чувствах, че съм роден...

Когато след няколко седмици първите фанатици дойдоха в Замъка на Тайнството, аз още копаех.

Когато от всички краища на света започнаха да пристигат поклонниците на Черната религия, да изпълват залите и стаите на замъка, аз продължавах да копая.

Когато дворът на Тайнството се препълни с хора и те вече отдавна спяха под открито небе, очаквайки Злия Ден, още не бях спрял...

Неописуемите звуци и стонове, долитащи през изтъняващия пласт пръст, ме караха да изтръпвам, изпълваха ме със суеверен страх и само силата вътре в мен ме крепеше. Аз почти не спях. Копаех, изхвърлях пръстта, правех поредното жертвоприношение и когато спирах да почина, се изкачвах на земята, за да проверя докъде стига върволицата от хора. Вече не се боях, че Инквизицията може да ме провали. Сега бях сигурен, че плановете ми ще се осъществят. Толкова народ се бе събрал...

И ето че дойде Денят!

Всички слязоха в подножието на хълма и изпълниха равнината. Замъкът опустя и стъпките ми прокънтяха по празните коридори. Ехото изпълни залите, последва ме в подземията и продължи след мен надолу по тунела, попивайки в стените от пръст.

Спрях пред тънката преграда между Света и Преизподнята. Огънят на Ада леко прозираше и аз не се съмнявах в опустошителната му сила. Пламъкът в човешкия череп осветяваше през дупките на очните ябълки пентаграмата на гърдите ми, тя пареше и доказваше, че съм истинският избраник. Жезълът със сатанински знаци лъщеше и златният му блясък пазеше тайната, която криех в него...

Застинах за един кратък миг, заслушан в звуците, идващи отвъд, и туптенето на сърцето си. Стиснах здраво жезъла, а пентаграмата на гърдите ми сякаш гореше...

Прошепнах думите от последния си пророчески сън и през пръстта, като безплътна сянка, премина самият Луцифер.

Това е може би единственото нещо на света освен Бога, което не бих могъл да ви опиша. Имаше тяло, имаше глава и нозе, имаше всичко, което има всеки един от нас, но това, което го правеше Сатана, бе самото излъчване. Трябва да си Избраният, Единственият, за да можеш да се подчиняваш на собствената си воля в негово присъствие. Трябва да имаш някаква дълбоко скрита сила вътре в себе си, за да се запазиш...

Издигнах черепа с разтопена лой нагоре и коленичих.

Изрекох думите, които трябваше да изрека, а после станах и го поведох към подземията, замъка, към моите и негови последователи навън.

Чувствах силата му зад гърба си, но чувствах и това, което се таеше в мен. Усещах погледа му в тила си, но знаех и за всички други погледи... Те се надяваха...

Отново стъпките отекнаха по мраморните коридори и ехото ги запечата по древните стени.

Излязохме от замъка и прекосихме двора.

Усещах всичко като в сън.

Към нас, там долу, в равнината, се вдигнаха безброй очи. Безброй очи се впиха в нас и аз разбрах, че е дошъл часът...

Оставих Сатаната да пристъпи напред и да вдигне ръце. Оставих гласа му да зазвучи и усетих, че след малко вече нищо не ще успее да направя. След малко хилядите убити, хилядите принесени в жертва, хилядите дни, които съм изживял в очакване на този — най-важен и значим, — щяха да са пропилены. А бях заложил твърде много, за да си позволя да загубя... Бях заложил половината от света... И то — добрата половина... След миг нямаше да има значение, че някога съм бил Избраният, сънищата с пророчествата щяха да отидат напразно, а аз щях да се превърна в прокълнат предател, слаб страхливец и убиец на надежди...

Извадих от жезъла си скритата сребърна сабя, обкичена със свещени скъпоценности и бисери от вкаменена светена вода...

Щях да отърва света от Злото... Ненапразно толкова години печелих доверието му и убеждавах всички, дори себе си, че съм най-верният му син...

Пристъпих напред и замахнах. Сатаната се обърна, но преди да проникне силата му в мен, успях да нанеса удара.

Главата му се отдели от тялото, ала не бликна кръв.

И никой не извика.

Никой не помръдна.

Нищо страшно не се случи...

Продължих да размахвам свещеното острие и да насичам тялото му на парчета, на дребни късове, и още, и още... Докато изведнъж се вцепених:

Главата беше паднала встрани.

Косата бе омацана с кръв.

Да! С кръв! Кръв имаше... и... нещо друго:

Лицето беше моето.

Откъснах с мъка поглед оттам и сред парчетата от тялото видях насечената пентаграма...

Погледнах пак главата.

Изкрещях!

Гласът ми бе на Сатаната...

Захвърлих сабята и хукнах към замъка. Прекосих двора, започвайки да чувствам другия в мен... Профучах през коридорите и чух отвратителния си кикот. Стигнах до залата с огледалата и спрях.

Задъхан и уплашен, не посмях да вляза. Защото знаех какво ще видя. Наистина знаех...

Затичах се отново по коридорите, слязох в подземията и със страшна скорост полетях към Преизподнята, крещейки с новия си глас:

— Един човек... дори Избраният... дори този, който бях... — в гърдите ми нещо се гърчеше и разкъсваше — ... не може да победи Лукавия... — усещах как той бавно ме обсебва напълно и почти проплаках. Как само се бях лъгал... И си вярвах... Вече съвсем ясно разбирах какво става и чувствах Дявола в себе си, а той крещеше през моите уста:

— Злото... Злото е в сърцата на всички... и никой... никой не може да го изкорени оттам... За това няма избран... Няма... и никога няма да има...

Направих вихър, почти ураган, и пръстта започна да се рони от стените, увлечена от скоростта му. Назад, в мрака на тунела, останаха последните човешки думи, които изрекох, но дори не съм напълно сигурен, че са се чули, тъй като секнаха по средата:

— ... докато всеки сам...

Профучах през отвора и поглеждайки назад, видях как зад мен дупката се затваря. Някъде далеч, в света на хората, нещо се срути и аз си представих как замъкът хлътва, хлътва и целият хълм, а привържениците на Луцифер, моите привърженици, не знаят какво става...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.